

Bezejmenný

Aleš Votava

BEZEJMENNÝ

Aleš Votava

Text a obálka © 2015 Aleš Votava

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-048-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-049-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-050-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PŘÍBĚH PSANÝ SILOU VÍRY V TO, ŽE I
JEDNOTLIVEC DOKÁŽE VYBOJOVAT
BUDOUCNOST VŠEM OSTATNÍM.

Prolog

Zahalená postava v těžkém cestovním plášti se brodí sněhem a podpírá přitom svou drobnější společnici. Jejich kroky jsou stejně úporné, jako jejich dech a i počasí je dnes očividně proti nim.

„Už tam budeme! Vydrž ještě, už jen kousek!“ mužský hlas pobízí svou společnici, ale ta se mu zhroutí v náručí.

„Nemohu... dítě chce ven... nejde to, už to... nevydržím!“ žena se třese a zavravorá.

„Odpusť,“ zašeptá muž a provede oba posledními metry sněhové závěje, „ještě kousek, musíme být uvnitř dřívě, než to začne,“ ona pouze přikývne a nechá se dál podpírat.

Zahalená dvojice se dobelhá, navzdory silnému větru, do jeskyně před nimi. Muž však nezastavuje a drží tempo, kterým ji, způsobuje nemalou bolest. Křičí a nařiká, ale on pokračuje, jako by byl snad ze železa a neměl žádné city. „Vydrž to, nemáme na výběr,“ žena nemá sílu se s ním přít a on ji dovleče skrz několik vzájemně propojených jeskyní, zastaví se až uprostřed jedné z nich a shodí z ramen svůj plášť. Rozloží jej na zem a s posvátnou úctou na něj položí svou družku. Jeho netečný výraz je rázem ta tam a po tvářích se mu skutálí několik slz.

„Neměj strach, drahý..., neváhej a udělej to. Mé utrpení neprijde nazmar, bude-li náš syn žít,“ žena mělce dýchá a on se nad ni nakloní: „Tohle nedokážu, já... mám takový strach! Co když selžu a *ta věc* bude

volná?“ muž se třese, nikoli následkem absence svého pláště a ona jej pohladí po tváři: „Neselžeš, ty nikdy,“ její víra v něj je bezmezná a on těžce polkne: „Tedy budiž. Ať už se s námi stane cokoli, navždy tě budu milovat, má nejdražší Ys,“ rozechvělými rty ji políbí na čelo, rozloučí se tím s životem jejím i svým a začne. Už dávno není cesty zpět a on se rozpláče. Sáhne k opasku a v rukou se mu objeví krátká dýka.

„Bože, dej mi sílu to dokončit! Ta věc se nikdy nesmí dostat na svobodu a my ji zastavíme tady a teď!“ levou rukou podloží ženě zátylek hlavy a trpělivě počká, než od ní dostane mentální pokyn.

Konej.

Ostří dýky opiše krátký oblouk a on jej vrazí až po rukojeť do jejího bijícího srdce. Pohled mu zakalí slzy a propukne v bezuzdný pláč. Celý svět pro něj v ten okamžik přestane existovat a on zapomene i na úkol, který musí dokončit.

Nepřestávej! Nikdy nebude místa, kde by na tebe má láska nedosáhla.

Muž ucítí slábnoucí přítomnost své milované a to mu dodá sil nepropadnout beznaději. Zavře oči scéně, kterou nedokáže snést, a zatvrdí se: „Já jsem moc! Já jsem síla a neustanu, dokud s posledním dechem nesplním svou povinnost!“ vše záleží na tomto okamžiku a již není místo pro emoce. Celou myslí se zaměří na kouzlo, které se svou ženou připravili, a dá do něj vše. Své tělo, mysl i duši. Jeskyně se zalije oslnivým zlatým světlem a následně hustou temnotou. Tyto dvě mocnosti se střetnou a proběhne zápas.

Zápas o jednu, možná všechny duše světa.

ČÁST PRVNÍ - POVSTÁNÍ ZLA

NEKLIDNÝ SPÁNEK

TERITORIUM ORKŮ

Paprsky slunce dopadaly na tvrdou tvář, která nikdy nepoznala mnoho laskavého chování. Její majitel nesl hrdě jméno Falcon a jeho bystré oči příliš nezapadaly do měřítká, řekněme zbytečně nekomplikované rasy orků.

Falcon, byl přes dva metry vysoký, drsný a respektovaný válečník klanu orků s názvem Jizvitelé. Jako většina svého druhu byl samý sval i šlacha a tím pádem zdědil sílu i bojové nadání po svých předcích. Rysy orkovy tváře byly velmi hrubé stejně, jako jeho povaha i život. Barva kůže nesla odstín kůry stromu, lehce porostlé mechem a v prostředí hlubokých lesů skvěle splývala s okolím. Jeho výsadní postavení bylo v čele válečníků, a i když se již dlouho nad orky nerozhořel otevřený plamen války, bylo ho v čele válečníků stále třeba. Jeho přínos pro klan byl veliký. Trénoval budoucí válečníky a to byl velmi vážený a respektovaný post. Falcon měl sice již mládí za sebou, ale nikdo, kdo nechtěl dostat pořádný výprask, by si o tom nedovolil před ním mluvit. Schopnostmi byl stále na vrcholu a léta zkušeností je jen utvrdily.

Jizvitelé žili na východní části světadílů v zemi, která patřila rase orků. Území klanu se rozprostíralo v

údolí, ze dvou stran obklopeném horami, třetí jezerem. Jediná cesta po pevnině, kterou se k nim dalo dostat, byla pečlivě hlídána a nebyl dobrý nápad přibližovat se k nim, ať už z přátelských, nebo nepřátelských důvodů.

Falcon, právě vyřezával ozdoby z kosti uloveného jelena, když zahlédl, jak se k němu přibližuje náčelník klanu. Jeho jméno bylo Undar a vzhledem připomínal medvěda, protože to byl největší i nejmohutnější ork klanu s ohromnými rameny, které zastrašily už nejednoho protivníka. Byl to statečný i všemi respektovaný válečník a vedl právem všechny Jizvitele. Falcon o místo náčelníka nikdy neusiloval, ale každý v klanu věděl, že se jím mohl klidně stát. On se však rozhodl, že nebude následovat cestu svého otce, který byl náčelníkem před Undarem, poněvadž moc nad ostatními ho nijak nepřitahovala. Měl své žáky a byl víceméně spokojený. Bavil se tím, že jim dával zabrat přesně tak, jako dostával v mládí on, a předat své schopnosti dál mu přišlo jako dobrý důvod žít.

Undar přistoupí k o pár let staršímu orkovi a kývne mu na pozdrav. Ten z úcty k náčelníkovi vstane a pokývne zpátky. Odloží výrobu ozdoby a čeká. Undar si povzdechne ve své mateřštině, která je stejně hrubá, jako způsoby těch, jenž jí hovoří: „Slyšel už jsi o včerejší bitce se sousedním klanem? Zatraceně! Říkal jsem těm idiotům, ať se vyhnou našemu území. Ale to oni ne!“ velký ork sevře pěsti, „ten nejtupější ork od Trhačů vzal dva své patolízaly a vyrazil schválně na naše území vyvolat nějakou šarvátku. Myslím, že mu říkali Grell. Jen tak si k nám příkrácel a začal urážet strážce, co

zrovna hlídaly. Zpočátku je ignorovali, ale když Grell zařval, že jsou všichni zbabělci, strhla se mela.“

Falcon si odfrkne: „Kolik se jich od nás na ně vrhlo?“

„Na stráži byli čtyři válečníci. Naštěstí ale měli Grell a jeho banda dost rozumu na to, aby nevytahovali zbraně. Vyřešilo se to proto tradičním ručním způsobem.“ Falcon mávne rukou: „Jejich klika, dyby vytáhli zbraně, živí by nevodešli,“ odmlčí se a přivře oči, „hádám, že kvůli takový prkotině za mnou ale nejdeš,“ zavrčí netrpělivě, ne však takovým tónem, aby ho rozhněval. Nevyplatí se jen tak pro nic za nic urazit vůdce klanu a on to dobře ví.

„Chci se zeptat, jak si vedou tví žáci,“ Undar má vážný hlas, ale je v něm cítit nervozita. Falcon se na okamžik zamyslí: „Všichni, až na dva, jsou rození válečníci a já věřím, že budou dělat čest svým rodinám i klanu,“ řekne jistým hlasem a čeká Undarovu reakci. Ten zareaguje přesně tak, jak očekával.

„A ti dva... o nich mluvíš co?“ náčelník nepatrně přešlápne na místě.

„Tvá krev,“ Falcon se k Undarově nelibosti odmlčí a ten vysune výhružně čelist. Raději ho proto více nepokouší: „Tví synové jsou nejlepší z mejch žáků, ale jejich otec je ještě bude muset naučit bojovat hlavou,“ odpoví mu Falcon, který očividně celou dobu věděl, co chce Undar slyšet. Náčelník se zašklebí, jako kdyby snědl něco zkaženého, přikývne a rychle odkráčí pryč. Falcon se usměje nad tím, jaký oba výtečníci dostanou za okamžik od Undara výprask a pustí je všechny z hlavy.

Po náčelníkově odchodu Falcon dokončí ozdobu, od jejíž výroby byl vyrušen, nabrousí si nůž a vrátí se do svého obydlí. Cestou pozdraví pár známých, ale u nikoho neprohodí více než pár slov. Doma se položí na lehátko a za soumraku usne. Jeho spánek je však velmi neklidný a v polovině noci ho z něj nečekaně vytrhne velmi živá představa. Válečník si je hned jistý, že se s ním děje něco podivného a zaškube sebou.

Ve své vizi se ork vznáší nad scénou, která se odehrává pod ním. Obraz je rozostřený a Falcon to cítí tak, že je svědkem bitvy mezi dvěma mocnostmi. Na jedné straně je muž zalitý zlatým světlem, na druhé temná entita, kroutící se a rozpínající do všech směrů. Ta je mu veskrze odporná, i když vidí jen její obrysy a nemusí dlouze uvažovat o svém favoritovi. Kde se boj odehrává, nedokáže ani odhadnout a pouze sleduje, co se bude dít.

Proti démonu (podle Falconových zkušeností to nic jiného být nemůže) stojí rozmazaný válečník v světlé zbroji, jeho tvář je neurčitá a on sotva stačí odrážet jak útoky mentální, tak údery mocné temnoty. Boj to není dlouhý a podle orkova odhadu moc příliš nepotrvá. Válečník nemá proti tak silnému protivníku velkou šanci, ale nezbývá mu nic jiného než bojovat. Za okamžik je přemožen, sražen k zemi beze zbraně, odhozen mocným útokem. Temnota vítězně vykřikne připravena zasadit smrtící úder, v tom okamžiku se však stane cosi podivného. Válečnickovu zlatou auru

moci naplní bílé světlo a Falcon si všimne éterické siluety, která do něj vstoupí. Takto posílen oslňuje démona jen svou přítomností, ten se svíjí a ječí bolestí. Válečník nemešká, využije výhody a udělá nemyslitelné. Rozběhne se, beze zbraně, vstříc temnotě a Falcon si zakryje paží oči. Temnota se s jekotem zhustí do stabilnější podoby a obě mocnosti se srazí ve výbuchu obrovské uvolněné energie.

Falcon otevře oči až poté, co výbuch odezní a před ním zůstane jen temnota, po světle není ani památky. Temnota se chvěje, má problém udržet si pevný tvar a je jako vodopád, snažící se téci vodorovným směrem. Navzdory zjevnému nepohodlí si je však jista svým vítězstvím, šíleně vykřikne z tisíců odporných úst, které teď vyrůstají z celého jejího rozmazaného těla, a Falcon se otřese.

Co za démona může být tak mocného a odpudivého?

Světlo je zničeno, pohlceno temnotou stejně, jako síla jejího útoku a to není dobré. To je ovšem jen polovina pravdy a ork uslyší v mysli podivný hlas.

Něco jiného... není tím, čím se zdá být... pomoz... hledej!, poslední slovo je úporný výkřik a Falcona rozbolí hlava z pouhé intenzity onoho zvuku. Vize se náhle začne měnit. Temnota se rozplývá a nahradí ji lidské novorozeně. Všechno ostatní je mlhavé, ale dítě je vidět jasně. Hlavně oči, ty jediné mu řeknou vše, co potřebuje vědět.

Jeho oči jsou bez bělma i zorniček a jsou ebenově černé, jako ta nejhlubší noc.

Vize je přerušena a Falcon se probere z transu. Je zalit potem, neschopen pohybu a ochromený strachem z toho, co viděl. Ví, že to bylo dozajista skutečné a stalo se to dnes v noci. On sám sice nikdy žádnou vizi neměl, ale od jednoho stařešiny klanu o nich slyšel vyprávět. Nic jiného to být podle něj nemohlo a on prokleje svět za to, že si nevybral pro své vize někoho jiného. Když se uklidní natolik, aby mohl vstát, ihned si zavolá jednoho z válečníků se zprávou k Undarovi o slyšení. Víc na nic nečeká, obleče si prostou bederní roušku, přistoupí ke stojanu na zdi svého příbytku a sundá z něj své brnění. To je vyrobené z tvrdé kůže a chrání svého majitele na většině zranitelných míst.

Spodní část brnění se skládá z vysokých okovaných bot, chrániče holení, lýtek, kolen a stehen. Střední část chrání hrud', žaludek, páteř, orkovi slabiny a předloktí. Ramena překrývá masivní chránič silné, na sobě navrstvené kůže a mezi jednotlivými vrstvami jsou tenké plátky oceli. Ruce ork vsune do kožených rukavic bez prstů, které chrání i zápěstí a jako bonus mají okovaný hřbet ruky. Každá část brnění je nezávislá na ostatních a umožňuje nositeli značnou volnost pohybu - na úkor bezpečnosti. Zbroj nechrání úplně celé tělo a proti lučištníkům je nevýhodná. Není však určena pro člověka, ale pro mnohem odolnějšího orka, kterým Falcon bezesporu je. Jeho rasu většinou obyčejné zranění ani nezpomalí a u něj to platilo dvojnásob. Ork si překontroluje usazení jednotlivých dílů zbroje a spokojeně zavrní. Kožená zbroj načervenalé barvy mu sedí stále perfektně a on se v ní cítí tak dobře, jako v ničem jiném. Jeden díl mu však ještě schází a on sáhne

po své přilbě. Ta je velice zvláštní a Falcon se pokochá pohledem.

Přilba se skládá z žebrovaného ocelového základu, který je uvnitř vystlaný kůží, kvůli tlumení úderů a pohodlnosti. Svým tvarem překrývá celou hlavu (mimo tváře) s výjimkou svislých otvorů přes uši. Bez nich by byla znatelně zhoršena schopnost sluchu a to Falcon nemá rád. Její základ je veskrze prostý, to zajímavé je teprve na ní. Přes kovovou přilbu je připevněna hlava šavlozubého tygra v lebce a horní patro zubů přesahuje orkovo čelo. Její kožešina splývá v útržcích až vzadu na záda, nejlepší léta už má dávno za sebou, ale i to je součástí její hodnoty. Dvojice tygřích tesáků je po stranách očí a jsou zbroušeny tak, aby neubíraly rozhled a zbytečně se nelámaly. I přes tyto kompromisy jsou zcela nepřehlédnutelné a spodní část odhaleného patra zubů šelmy se zapíná pod bradou nositele na řemínek stejně, jako u jiné přilby. Celá přilba má (mimo obraného účelu) silný odstrašující efekt a díky ní již mnohokrát k boji vůbec nedošlo. Falcon si ji nasadí, zapne řemínek na bradě a je připravený. Za další udělá krok stranou a s nehranou pokorou poklekne před stojanem vyřezaným z kostí mamuta. Cizímu pozorovateli by to připomínalo jakýsi rituál a nemýlil by se. Jako poslední uchopí ze stojanu před sebou svou ohromnou obouruční sekeru a předlouhou chvíli ji něžně laská ve svém náručí.

„Budeme mít práci holka. Po dlouhý době si spolu zatancujem!“, přehodí si Skvostnou přes rameno a opustí svůj příbytek.

Falconova milovaná sekera je metr a půl dlouhá a její topůrko je vyrobeno z velmi vzácného ebenového dřeva. Ebenový strom je celý černý, dřevo má nesmírně tvrdé a výskyt pramalý. Falcon má sekeru z velice vzdáleného místa na severu lidského území a je jediný ork jejich klanu, který se podíval až tak daleko. Mimo zbroje s domem je to vlastně celý majetek, který vlastní, ale on si nikdy na nedostatek nestěžoval. Po své délce je topůrko okováno pláty oceli a pro pevný úchyt omotáno tmavými pásky kůže. Na konci topůrka je dvousečné půlkruhové ostří zdobené orkskými rytinami smrti. Obě půlměsíková ostří přesahují ve své polovině konec topůrka a sekera už od pohledu vzbuzuje strach a respekt. Stopy dávno zaschlé krve, vpité do leštěného topůrka a omotané kůže, pamatují mnohé a celkově je zbraň značně masivní. Falcon zbraň, které dal jméno Skvostná, miluje nadevše a daleko mimo bezpečí klanu by se bez ní osamocen nevydal. Připadal by si jako nahý.

Naposledy byl Falcon takhle vystrojený, když vedl ostatní válečníky do boje a jakmile ho venku spatří, rozlehnou se tábořem poplašené výkřiky. Každý koho cestou k náčelníkovu srubu potká, chce vědět, jestli bude povolán do boje. Falcon vždy jen zakroučí hlavou a jde dál. Klanem se nese vzrušené mumlání a občas i spekulace o tom, že se asi přeci jenom Falcon rozhodl vyzvat náčelníka na souboj. Ten totiž dál míří k jeho srubu a je připraven do bitvy.

Undar si ho ve dveřích obydlí znepokojeně prohlédne a i on si pomyslí, že ho možná přišel nakonec vyzvat o post vůdce. Falcon si všimne tvrdého pohledu

a zakrouží hlavou: „Nepřišel jsem tě zabít. Je tu jedna věc, vo kterou se musím osobně postarat a to tak, že hned. Neřeknu ti proč, ani kdy se vrátím, ale čekam, že mi nebudeš bránit,“ náčelníkovi se uleví, že nebude muset s přítelem bojovat a uvolní se.

„Děláš, jako by ti snad někdo v něčem dokázal zabránit, Falcone. I když jsem tvůj náčelník, beztak sis vždycky dělal, cos chtěl, ne? Tvé žáky předám dočasné někomu zkušenému, ten je bude prohánět místo tebe, dokud se nevrátíš. Teda jestli vůbec. Chceš někoho na cestu sebou?“ v odpověď se mu dostane prostého ne, Falcon se otočí a odejde. Undar zakrouží hlavou nad takovým zvláštním chováním, ale nechá ho jít. Falcon si vyžádá ve stájích koně a ignorujíc otázky ostatních beze slova odjede.

Falcon neví kam a pouze tuší proč, ale ve své mysli má neodkladnou touhu okamžitě se vydat na cestu. Bez ohlédnutí mine strážu u brány a něco mu určuje směr i myšlenky. Připadá mu sice, že jede pořád stejným směrem, ale ve skutečnosti mu kroky vedou informace, jež mu byly telepaticky poskytnuty skrze vizi. Střídavě jede a spí v sedle jako posedlý po celý týden a on i kůň odpočívají jen minimálně. Než jeho kůň padne vyčerpáním, ocitne se za hranicí lidského území a svezu se ze sedla. Při tom se udeří o tupý kámen do hlavy a jen silnější tělesná stavba orka ho zachrání od vážnějšího zranění. Přílbu při jízdě odložil den předtím a skončí proto v bezvědomí. Ve snu ho, při nedobrovolném odpočinku, navštěvují ony ebenové oči, které viděl v mysli každou noc i den jako posedlý a jeho snění je všechno, jen ne klidné.

Musím tě zabít, děj se, co děj.

Falcon se probudí uprostřed noci a nehezky zakleje. Na kletby používá jazyk lidí, je trefnější než ten orkský a hezky plyne z úst. Hlava ho bolí, jako kdyby v ní měl střep, a mátožně se postaví na nohy.

„Ale to jsou mi výrazy,“ Falcon sebou trhne a střetne se čelem s dvojicí postav. Oba jsou lidé a on sáhne – tedy sáhl by po své sekeře, kdyby mohl. Sekeru i helmu mají u sebe lidé a orkovu tvář zkříví hněv. Falcon zařve a instinkt ho vede do útoku i beze zbraně. Jeden z lidí ovšem zvedne ruku a on se zastaví, nohy ho odmítnou nést dál a zůstane vztekle stát na místě.

„Nepřišli jsme s tebou bojovat válečníku. Samozřejmě mi nemusíš věřit ani slovo ale nemáš na výběr. Proti mně nemáš šanci a tvůj odpor je zbytečný,“ člověk má na sobě dlouhý cestovní plášť a Falcon zkušeným okem pozná, že pod ním nemá žádnou těžkou zbroj. Usoudí, že ji se svými schopnostmi zřejmě nepotřebuje a zle se na něj podívá: „Pust mě a uvidíme, kdo nebude mít šanci, čaroději!“ dvojice lidí se po sobě podívá a druhý z nich udělá krok vpřed.

„Nech toho a uklidni se orku! Čaroděj tě má v hrsti, nemáš žádnou zbraň a chceme s tebou jen mluvit! Budeš rozumný, nebo jsi stejně tak tupý, jako zbytek tvé rasy?“ Slova orka ještě víc rozčílí a nebýt v pasti jednal by. Jeho šance jsou mu však jasné a prokleje oba lidi tím nejhorším způsobem.

„Co po mě chcete? S lidma se nemam o čem bavit!“ Falcon nevidí jediný důvod, ale čaroděj nesouhlasí: „V tom se ovšem mýlíš. Víím o tvé vizi a ta mě a mého přítele dovedla až k tobě. Zatím nechápu proč, ale my tři jsme se měli setkat a to je samo o sobě divné. Proč označil tebe? Jsi přece ork!“ čaroděj to řekne tak, že tím se vše vysvětluje a on je zmatený: „Co to má bejt? Vy dva jste měli tu vizi taky?“ oba lidé přikývnu a Falcon začíná být zvědavý, „když se uklidním, vrátíte mi moje věci? Mluvení je pro slečinky, jako jste vy dva, a já chci svojí sekeru!“ lidé si vymění pobavené pohledy a čaroděj spustí svou paži.

„Na sekeru zatím zapomeň a zůstaň na místě. Promluvíme si a nějak to vyřešíme.“ Falconovy nohy mu opětovně říkají pane a první myšlenka se znovu stočí k útoku. Čaroděj výhružně pozvedne prst a ork si povzdechne: „Ale nojo! Žádnej boj teda!“ oba své soky tím pobaví a druhý muž se na něj dokonce usměje: „Jsi veselá kopa, jak vidím. Třeba nebudeš až tak hrozný, velký a zlý ork,“ s tím Falcon v žádném případě nesouhlasí, ale nechá to být.

„Tak to vy dva už vybalte! Já viděl ty hrozný černý oči a vim prd, co to znamená! Ted' se tu mam navíc bavit s váma a to je teprv za trest!“ čaroděj i jeho kolega jen koulí očima a orkovo vystupování je dokonale rozhodí.

„Tedy omluv nás, ale tohle jsme vůbec nečekali! Jak to, že vůbec mluvíš po našem a máš tak ostrý jazyk? Mé jméno je Zeal a jak jsi správně pochopil, jsem mistr čaroděj. Vedle mě máš tu čest poznat rytíře Valianta. Oba dva jsme čekali prostoduchého orka a jsme

zmatení,“ Zeal je zdvořilý a Valiant vedle něj mu jde příkladem: „Jak řekl Zeal, mé jméno zní Valiant a jsem rytíř. Je mi ctí tě poznat. Nikdy jsem neměl možnost s žádným tvé rasy mluvit a podle všeho byly mé předsudky o orcích mylné,“ Valiant má na sobě rovněž dlouhý cestovní plášť s kápí staženou do čela a není moc poznat, co má pod ním. Pro zkušené oko se ovšem rýsuje pod pláštěm s kápí těžká plátová zbroj a orkovi potvrdí, že proti sobě má válečníka.

„Falcon z klanu Jizvitelů, víc vědět nemusíte,“ odbude si plytce představování a zbylé otázky ignoruje. Lidé to mlčky respektují a rytíř pokyne hlavou na důkaz uznání.

„Dobrá Falcone, rádi tě poznáváme a přejdeme rovnou k věci. Vše se má tak, že ona děsivá vize byla zpráva a dostali jsme ji jen my tři. Byla určena speciálně nám a předal nám ji někdo velmi významný. Ten někdo se jmenuje Araneus a podle nás to musel být onen válečník z vize. Zbytek jsou pouhé spekulace a dohady, ale tohle víme určitě: Araneuse i jeho ženu Yssayu už přes měsíc nikdo neviděl a jakoby zmizeli z povrchu zemského. Oba dva jsou v lidském světě nesmírně důležití a my musíme najít je, nebo alespoň to, co z nich zbylo,“ Valiant se napjatě odmlčí a zatne nepatrně pěsti. „Tohle vše je jasné, zaráží nás ovšem tvá přítomnost. Proč by Araneus posílal zprávu nějakému orkovi a co mělo znamenat ono dítě s temnýma očima? Jeho zpráva je více než nejasná a tohle je vše, co zatím víme,“ Valiant mluví s velkým respektem a Falcon usoudí, že na onom Araneusovi s Yssayu mu hodně záleží. Svou úlohu

v celé věci ovšem na rozdíl od nich chápe a je ve skrze prostá.

„Ty černý oči byli démona, nikdo jinej to bejt nemoh,“ usoudí nahlas a Valiant uznale pokývá hlavou: „Myslíme si to samé, ale nedochází nám souvislosti. Víme ovšem, odkud Araneus zprávu vyslal a Zeal ji vystopoval stejně, jako tebe. Ta zpráva přišla z hor na jihu země lidí, a pokud se tam objevili démoni, je naší povinností to prověřit. Je něco, co bys nám k tomu mohl říci, než ti vrátíme věci a necháme tě odejít? Démoni nejsou tvá starost a nemáš proto žádný důvod nás následovat,“ Valiant vidí věci jasně, ale Falcon výhružně zavrčí: „Pokavaď mi ten chlap poslal zprávu, nebude to náhoda. Toho vašeho Araneuse jsem už jednou potkal, příkrácel si to tenkrát k našemu klanu, vylákal mě tajně ven a mlel něco o spojenectví lidí a orků. Taková blbost! Jasně jsem mu podobný nesmysly rozmluvil a víckrát ho neviděl,“ Valiant se Zealem překvapeně zamrkají, ale on pokračuje, „už jsem tady a pudu hezky s váma dvěma! Démoni šmejdi, jsou starost pro všechny orky. A VY dvě slečinky, mě budete potřebovat, až přijde na věc a démoni vam pudou po krku. Kde je jeden, je jich dycky mnohem víc. Já a moje holka ty zmetky dobře známe!“ Falcon oba lidi zaskočí a šeptem se mezi sebou v rychlosti poradí. Jejich domluva je plná emocí a nakonec se oba zjevně shodnou.

„Tedy budiž, tvá slova jsou znepokojivá a žádost oprávněná. Pomoc, jistě zkušeného válečníka, vítáme, ale otázka důvěry mezi námi nějaký čas potrvá, to cítíš myslím stejně, že ano?“ zeptá se orka čaroděj a ohromný válečník souhlasí: „Si piš, že vam nevěřim,

ale zabít jste mě mohli už dávno. Na čáry ani moje sekera nestačí! U nás v klanu je klid a nepotřebuju mě tam. Zato taneček s démonama, ten si nechám líbit!“ ork se nahlas zasměje a lidé si s mražením uvědomí, že nežertuje. Orkův vzhled je dostatečně děsivý sám o sobě, ale zbroj, zbraň, ani přilba nepřebijí orkovu povahu. On je hádanka, na kterou neznají uspokojivou odpověď a je sporné, jestli bude přínosem, nebo další hrozbou. Araneus ho ovšem vybral z určitých důvodů, které ani po objasnění jejich vzájemného setkání, zatím nechápou. Shodli se, že to s ním prostě zkusí a uvidí se. Zeal je schopný se vypořádat s čímkoli, včetně ohromného orka, ale Valiant je stejně nervózní. Falcon je zcela nevypočitatelný a je ve hvězdách, co se mu honí hlavou. Přesto souhlasí.

„Přilbu ti vrátíme, ale zbraň zatím ne a nezkoušej se s námi dohadovat,“ Valiant je neoblomný a Falcon si odfrkne: „To chci vidět, jak si jí hodíš přes rameno a budeš s ní maširovat, hubeňoure!“ ork nepřestává provokovat, ale rytíř se jen usměje: „To nech na Zeala, náfuko,“ Falcon se s hraným výrazem urazí a natáhne ruce. Valiant mu hodí přilbu a drží mezi orkem stále uctivou vzdálenost.

„Pěkný kousek, toho tygra jsi skolil sám?“ zajímá se rytíř a ork přikývne: „Tou sekerou, kerou mi nechcete vrátit,“ odvětí naoko uraženě a Valiant se přistihne, že na něj zírá s úžasem.

„Nic tak ohromného jsem v akci neviděl. To s ní opravdu máváš v bitvě? Sám bych ji ani nezkoušel zvednout ze země.“ Falcon na to prohodí další sarkastickou poznámku a tentokrát se zasměje i Valiant.

Zeal neruší jejich seznamování a je skutečně překvapený z toho, jak se věci vyvíjejí. Že označeného orka najdou, byla pouhá otázka času, ale že v něm najdou spojence, by považoval za zcela nemožné. Za svůj dlouhý život se Zeal vyhýbal orkům stejně tak, jako každý jiný člověk s alespoň minimálním pudem sebezáchovy a nemínil to nějak měnit. Orky považovali lidé za barbary, stěží kultivovanější než zvířata a jejich rasa měla hrozivou pověst. Tenhle ovšem vypadá slibně a jeho oči jsou tak bystré, že až nemohou patřit rase orků. Mág si pomyslí, že se má stále co učit a telepaticky pošle pro jejich odvoz.

Zvířata, která je odnesou na jih, jsou nedaleko a stačí jen počkat. Dlouhou chvíli si krátí tím, že pozoruje orka s rytířem a oba vypadají, že si padli do oka. Co dodat, prazvláštní setkání s ještě roztodivnějším tvorem.

„Do hodiny tu budeme mít odvoz. Zatím si odpočiňte,“ upozorní čaroděj rytíře s orkem. Ten vypadá zmateně, dožaduje se vysvětlení, a když se mu žádné nedostane, s brucením se uvelebí do trávy. Valiant si připevní na záda svůj štít a i když tuší, vyhlíží spolu s Falconem, jaký odvoz jim mág připravil. Čas se nepříjemně vleče a rytíř se pokusí s orkem navázat další rozhovor. Z počátku se ork moc nezapojuje a jen poslouchá, ale pak se přeci jen rozpovídá.

Řekne mu zběžně své postavení a pokračuje tím, že Jizvitelé i ostatní orci žijí nějakou dobu v relativním míru. Na oplátku rytíř odhalí, že se narodil jižně od

Forloren, ve kterém prožil pozdní dětství. V patnácti letech tam začal prodělavat vojenský výcvik a později odešel jako učedník Svatých rytířů do Remarku. Tam po absolvování dalšího výcviku plnil úkoly pro řád a nakonec se vrátil zpátky do rodného města. Valiant si toho mnoho nechává pro sebe, ale Falcon se zbytečně nevyptává. Válečníci pokračují zběžným srovnáváním stylu boje orků a lidí. Zeal je sice poslouchá, ale do rozhovoru se nezapojí. Oba se tedy věnují jeden druhému až do té doby, než se ozve zvířecí výkřik, který zjevně nepatří býložravci. Ork na nic nečeká, vstane a dupne nohou o zem, až odletí drobné kamínky, vyzývajíc tím neznámé zvíře na souboj. Rytíř taktéž nelení, a i když zvuk poznává, už už instinktivně sahá po meči se štítem. Zeal je oba zarazí zdvihnutím ruky.

„Náš odvoz přilétá, žádný strach,“ rytíř i přes tohle ujištění vypadá rozpačitě, ork si odfrkne a je v pohotovosti. Zůstanou však, kde jsou. Na nebi se zanedlouho objeví tři matné obrazy ptáků, ale čím jsou blíže, tím víc se od obyčejných ptáků liší. Jsou mnohem větší a určitě to nejsou obyčejní ptáci. Když před nimi přistanou, všichni okamžitě poznají majestátné gryfy.

Gryfové jsou zvláštní hříčka přírody, mají přední polovinu těla s hlavou orla, a zadní část je pro změnu lví. Zobák, schopný bez problému trhat syrové maso budí obzvlášť velký respekt. Falcon je jimi dost zaskočen, netváří se na zvířata příliš nadšeně a dokonce na ně nevrle zavrčí, připraven zaútočit. Oproti němu Valiant vypadá potěšeně.

„To je mi milé překvapení! Jak se ti povedlo přesvědčit Remarkské bratry, aby ti poslali tři své

miláčky, Zeale? Brian je nikomu nepůjčuje!“ Valiant se na mága podezřívavě podívá a dožaduje se odpovědi.

„Ále, Brian mi něco dluží, a když jsem zmínil tvé jméno, bylo to o to snazší,“ víc mág neprozradí a slova se ujme Valiant: „Dobrá, vyberte si každý jedno zvíře a seznamte se, ať můžeme vyrazit,“ sám si vybere největšího gryfa, pomalu k němu přijde a pohladí ho po krku, aby společníky povzbudil.

Když jsou, mág s rytířem, připraveni, nasednou na zvířata. Oba přitom vypadají, že už mají s létáním zkušenosti a čaroděj se sehne pro orkovu sekeru. Falcon se mu chystá otevřeně vysmát, ale Zeal ohromnou zbraň bez problémů zvedne a pouze spojené obočí prozrazuje nějakou námahu.

„Čáry!“ zaláteří Falcon a neklidně se podívá po svém zvířeti. On nikdy na žádném gryfovi neletěl a tak stojí a nedůvěřivě si ho prohlíží. „Tohle nepude! Orkové nejsou na ňáký lítání stavěný! Nikdy jsem na žádným zvířeti neletěl! Zatraceně! Co když spadnu? A už vůbec nemluvim vo ovládání tý potvory!“ Velký ork se netváří moc sebejistě a je komické sledovat takového brutálního válečníka v rozpacích. Rytíř však nesouhlasí: „Ne, zvíře tě neshodí. Stačí se jen držet a ono poletí za námi. Nemám pravdu, Zeale?“ mág přikývne: „Zajisté, zvířata jsou cvičena, aby i nováčci mohli bezpečně letět. A nepoletíme nijak závratným tempem. Jediný problém by mohl nastat, kdyby došlo k nějaké vzdušné šarvátce. To by pro tebe Falcone nebylo moc rozumné. Kdyby k něčemu takovému došlo, musíš nás bezpodmínečně poslechnout. Rozumíš?“ Falcon zakleje a váhavě přikývne. Pak se přiblíží ke zvířeti a nemotorně nasedne

na gryfa. Ten zaúpí pod takovou vahou a ork na něj zavrčí, ať si zvyká.

„Tedy vyrazme, nemůžeme tu klábosit navěky...“ rytíř pobídne mága, ať letí a povzbudivě kývne na orka. První vzlétne Zeal následován orkem. Zezadu, kdyby došlo k boji, oba jistí Valiant. Všichni vystoupají vysoko nad vrcholky stromů a z výšky si prohlížejí krajinu. Ani jeden z nich, se přitom neubrání úsměvu nad zážitkem z letu. Počáteční nadšení však poněkud redukuje snižující se teplota, čím stoupají výše. Mág si je však vědom mrazivého větru a sníží výšku letu na přijatelnou. Falcon se mezitím, už od začátku letu, snaží nespadnout a křečovitě se drží za uzdu svého gryfa.

Po polovině dne letu začne mág se svým zvířetem klesat a ostatní ho následují. Přistanou na malé mýtině uprostřed lesa a oddychnou si, že už jsou zase zpátky na pevné zemi. Sesednou, zmoženi letem, na který nejsou moc zvyklí, avšak potěšeni, že se nic zvláštního nestalo. Hlavně Falcon je rád, že to ve zdraví přežil a dokonce má i starost o zvířata.

„Co jim dáme žrát? Máme jídlo tak pro nás tři a stejně pochybuju, že by to takovym dravcum stačilo,“ ork se protahuje a čeká na odpověď od společníků. První mu odpoví rytíř.

„Zvířata si budou muset něco ulovit sama. Jsme uprostřed lesa, takže by to neměl být problém. Zatímco budou pryč, měli bychom se zkusit prospat a trochu doplnit síly. Kdo drží první hlídku?“ mág se vedle něj usměje a odpoví. „To nechte na mně. Mám pár triků, aby nás nic neobtěžovalo, a mohli jsme se v klidu vyspat všichni. Snad jsi nezapomněl Valiante?“ rytíř

vskutku nezapomněl, letmý pohled orkovým směrem však zodpoví ony obavy. Mág se pouze usměje, kývne na zvířata a ta odletí. Udělá pár okázalých gest ve vzduchu, cosi si zašeptá a spokojeně zalehne do trávy. Ork rezignovaně zakroučí hlavou a jde si lehnout také. Rytíř má v jedné ruce štít, v druhé meč. Sice věří v čarodějovi schopnosti, ale nevěří jim bezhlavě. Ork moc nedůvěřuje ani jednomu a opře se (za hlasitého zapraskání kúry) zády o strom a bez své sekery v rukách je upřeně pozoruje. Těsně před západem slunce však i on tvrdě usne.

VZDUŠNÉ HRÁTKY

ÚZEMÍ LIDÍ

Ráno, těsně před východem slunce, se první probudí mág a šetrně se dotkne ostatních. Nechá je promnout si oči a oznámí jim, že se gryfové vrátili a měly by vyrazit. Ještě než to dořekne, už jde zkontrolovat postroj svého zvířete, ale Falcon ho zastaví.

„Počkej chvíli, chci se na něco zeptat,“ předstoupí před něj a mávne na rytíře, ať se připojí.

„Trápí tě něco, Falcone?“ zeptá se Zeal, který si pomyslí, že zvířata mohou počkat.

„Jo. Ptám se sám sebe na jednu otázku vod tý doby, co sme se potkali a pořád nevím odpověď. Co se stane, až to mládě najdeme, člověče? Co máme vůbec čekat?“ mág je opatrný s nějakými soudy: „Promiň, ale nic určitého ti říci nemohu, poněvadž toho vím tolik, co ty. Jedno ale vím jistě: Ta vize, kterou nám seslal Araneus, byla určena jen nám a určitě společně nalezneme způsob, jak vše vyřešit. Až chlapce najdeme, budeme vědět více,“ očividně nehodlá říct více a mág se vrátí k přípravě gryfa k letu.

Až na orka, nikdo nemá moc chuť k jídlu, jen něco málo spolknou a pokračují. Všichni si připraví zvířata a vzlétnou stejně jako minule. Letí několik hodin nad lesem a gryfové ukrajují vzdálenost tak, jako nedokáže žádný pozemní prostředek. Lesy střídají louky, zemědělská pole, jižnímu městu Forloren se však obloukem vyhnou. Když opustí hustě obývané

území, ocitnou se nad velkou otevřenou krajinou, ve které široko daleko nic není. Tedy nic, až na velký dlouhý průvod lidí jdoucích za sebou. Kolem nich uvidí postavy na koních a Zeal naznačí ostatním, že sletí níž, aby viděli, co jsou zač. Sníží tedy výšku letu a ostatní ho následují. Pohled, co se jim nyní naskytne, se nikomu z nich nelíbí.

Průvod lidí a orků svázaných řetězem za ruce a nohy jim dá jasně vědět, že před sebou mají odporné otrokáře a i přes vzdálenost, co je dělí, slyší rány bičem a nářek zmučených duší. Vojáci na zemi je však zahlédnou, začnou na sebe cosi křičet a ukazovat k obloze na tři osamělé jezdce. Na to vytahují dlouhé luky s kušemi a připravují se ke střelbě. Mág proto raději rychle stočí zvíře pryč, než se situace vyhroťí. Vojáků chránících otroky je dole spousta a oni mají jiný úkol. Lidé si vymění pochmurné pohledy, Falcon zahuláká směrem dolů nějakou sprostěrnou a oni pokračují dále.

Po dalších půl dni letu přistanou u malé říčky a chtějí nechat zvířata, aby se z ní napila. Potůček má ale nezdravě nažloutlou barvu a drží se od něj raději dále. Chvíli si odpočinou a sní něco ze zásob. Zahledí se do dáli, kde se před nimi leží matný obrys jižních hor, ale vzdálenost se nedá s určitostí odhadnout.

„Jak dlouho ještě poletíme k tý hoře? A co na ní vůbec žije za tvory?“ zeptá se ork čaroděje a ten se zamyslí: „Pokud vím, žijí tam v hnízdech harpie, ale od těch se nemáme čeho obávat. Ty potvory lákají osamělou kořist a na naší skupinu by si neměli troufnout. V jeskyních se prý ukrývají i šavlozubí tygři, ale podle výzdoby tvé přilby se nemusíme

bát ani jich, co Falcone? Tygři z hor jsou prý přímo obrovští, ale nevím kolik je na tom pravdy. Podle mých informací obojí loví kozlům podobné ovce, které však nejsou snadnou kořistí, díky svým hbitým nohám uzpůsobeným pohybu v horách. Aspoň to tvrdí jedna z mých knih, já osobně jsem tam nikdy nebyl. Možná tam žijí ještě další zvířata, ale o těch už nemám přehled,“ Zeal se poškrábe na bradě a pokračuje. „Když už v dáli vidíme siluetu hory, věřím, že do večera budeme pod ní. Poté budeme muset cestovat buď po svých, anebo když budeme mít štěstí, nějaký jiný dopravní prostředek se najde. Pro gryfy by to v horách nebylo bezpečné,“ Falcon uznale zavrčí a je překvapen vědomostmi toho otravně chytrého človíčka. Dále, když už nikdo nemá žádné připomínky, nasednou na gryfy a pokračují v cestě.

Cesta se protáhne a oni přenocují. Následující den probíhá bez problémů až do poledne. Všichni už začínají být unaveni jednotvárným cestováním, které nevyžaduje nic jiného, než se držet v sedle gryfa a hledět na ubíhající se krajinu kolem sebe. Tak daleko na jihu už žije jen velmi málo lidí a podnebí se značně ochladí. Pod nimi se občas mihne nějaká osamělá usedlost nebo menší vesnice, ale žádný větší počet osob již nezahlédnou. Ocitnou se na dohled jižních hor na neutrálním území, kterému se přezdívá příznačně Kraj Mrazu. Lidé si se smíchem mezi sebou vyprávějí, že se zde nedá najít nic a chytit pouze rýma. Zem je tu po většinu roku pokrytá sněhem, řeky i jezera zamrzlá a zvěř plachá. Po dlouhou dobu se cestou nic neděje, ale to se má nyní změnit. Mág začne se svým zvířetem

zpomalovat a přiblíží se ke svým společníkům, na které začne křičet, aby ho uslyšeli i přes proudící vítr.

„Máme společnost! Ksaku! Vypadá to na čtyři harpie a letí přímo k nám! Až se vrátím domů, tu zatracenou knihu rovnou spálím! Zkusím je rozdělit, ale budu potřebovat tvou pomoc Valiante! Ty Falcone leť okamžitě k zemi!“ když vidí, že se ork chystá protestovat, dodá: „Bez debat! Něco si slíbil! Leť hned!“ ork nasupeně resignuje, velmi neochotně a s notnou dávkou nadávek rychle zamíří k zemi. Jedna z harpií ihned vybočí z řady a chce se vydat za ním. Rytíř však stočí své zvíře a zastoupí jí cestu.

Početně čtyři ku dvěma, je harpie obklíčí a mají výhodu počtu. Nemají však jezdce a to jejich výhodu srovnává. Harpie začnou kolem nich v širokém kruhu létat a snaží se odhadnout jejich slabiny, aby na ně mohli zaútočit. Zeal s Valiantem si prohlédnou své protivnice a je to zajímavý pohled.

Harpie má podobu dravě vypadající, opeřené lidské ženy a namísto rukou jí vyrůstají orlí křídla. Její nohy jsou rovněž zakončeny orlími pařáty s drápy a ve srovnání s gryfy se mohou zdát jako vzdálení příbuzní. Tím ovšem veškerá příbuznost končí a jejich rudé oči se lesknou inteligencí dalece převyšující pouhá zvířata.

„Nějaký nápad?!“ zakřičí rytíř na mága a vytasí opatrně meč z pochvy na boku. Štít však bohužel zůstane na zádech, aby se mohl bezpečně držet levou rukou a Zeal zpátky zakřičí svou odpověď: „Snaž se nás udržet naživu a já je zkusím odehnat!“ čaroděj ukáže pěstí na nejbližší harpii a z ruky mu vystřelí namodralý proud energie. Ten zasáhne harpii, která nic takového

nemohla předvídat do boku a odmrští jí pryč od nich. Síla úderu je taková, že až zapraskají kosti a kořisti chtivá žena vykřikne bolestí. Snaží se udržet výšku, ale přesto bezmocně padá k zemi. Tento Zealovo úspěšný útok má ovšem opačný účinek, než měl mág v úmyslu. Harpie zařvou zlostí a dvě se vrhnou na rytířova gryfa vyrovnat účet. Třetí se šíleně řítí na Zealovo zvíře s jasným úmyslem roztrhat ho i s jezdcem na kusy.

Hluboko pod nimi mezitím dosedne Falconovo zvíře na zem zrovna, když uvidí padat harpii zasaženou mágovým kouzlem. Falcon z něj sesedne a chce gryfa přivázat. Ten se mu ale vytrhne a vyletí vstříc bitevní vřavě pomoci svým druhům. Ork si nevrle pomyslí, že ho to mělo napadnout hned poslat alespoň gryfa, když on jim zrovna nepomohl, ale ten to vyřešil za něj. Když teď válečník vidí, jak ostatní bojují, cítí se zbaběle, že on utekl z boje. To orkové nedělají a on prokleje to, že boj probíhá ve vzduchu, kde je jenom přítěž. Přeci jenom si pak ale řekne, že nějaká ta šarvátko na zemi je ještě určitě čeká a vzchopí se. V boji na zemi už rozhodně nikam utíkat nebude, tam je ve svém živlu a komukoli je to odhodlaný dokázat. Nyní pouze sleduje oblohu a je zvědavý, co v těch dvou lidech skutečně je. Nad ním v té chvíli vypukne vřava.

Zatímco rytířovo zvíře právě odráží zuřivý útok jedné z harpií, Valiant sám chrání sebe a gryfa před druhou. Je si přitom dobře vědom toho, že pokud dostanou jeho zvíře, on poletí k zemi vstříc jisté smrti také. Chvíli si vyměňují rány spolu s výkřiky, ale jsou v patu. Harpie krouží kolem a jsou zmatené. Jejich oči

omamně pulsují krvavě rudou a jakoby čekali na něco, co nepřichází.

„Ty bestie se nás snaží dostat do svého vlivu a bezbranné nás dorazit! Do nich Valiante! Jsou tři a nedokážu vás od jejich lákání ochránit věčně!“ zakřičí mág na rytíře, který poslechne. Nebýt Zeala, byly by pro harpie podle všeho snadnou kořistí a tyhle potvory jsou více než smrtonosné. Valiant pobídne gryfa vpřed s úmyslem je rozdělit, což se mu také povede. S křikem krouží kolem dvojice harpií a ty nemohou zasadit zvířeti, ani jezdcí úder, který by je buď zranil, nebo alespoň rozhodil. Najednou se však vyřítí proti jedné z nich Falconův gryf a ta se mu musí věnovat.

Valiant, povzbuzený vyrovnáním sil, ze sebe vydá bojový pokřik. Pobídne gryfa na zbývající harpii a tasí mečem proti jejímu křídlu. Ta se musí vyhnout prudce doprava, ale tím se odkryje gryfovi, který jen těsně mine břicho ženy zobákem. Rytíř je však rozhodnutý využít výhodu a po otočce pobídne zvíře znovu kupředu. Vykloní se na pravou stranu, sekne obloukem po boku harpie a ta je zaskočena bojovností, na kterou není zvyklá.

Meč zanechá hlubokou ránu a okřídlená žena po ní rychle ztratí chuť k boji. Vykřikne bolestí a s pláčem odletí pryč. Valiant jí nechá být a konečně se může ničím neobtěžován ohlédnout, jak si vede mág se svým gryfem. Ten se zatím držel zpátky a jenom bránil sebe a zvíře, beze zbraně. Jeho gryf je navíc obtěžkán orkovou sekerou, ale na druhou stranu čaroděj neváží oproti jejich drzému společníkovi takřka nic. I přesto náhle přejde do útoku.

Mág zdvihne ruku, jako kdyby chtěl házet kamenem, a v ní se mu objeví modrá hořící koule. Zamíří a hodí planoucí kouli na harpii. Ta ovšem vidí, o co se mág snaží a téměř se vyhne. K její smůle se jí však projektil koule otře o levé křídlo a to začne doutnat. Normální oheň by zvíře nejspíš uhasilo máváním křídel, ale Zeal se upřeně zadívá na modré plamínky a ty se desetinásobně zvětší. Harpie se poté šíleně vrhne k zemi v marné snaze oheň uhasit a ztratí se jim z dohledu. Když vidí poslední zbývající okřídlená žena, že stojící proti přesile tři ku jedné, vztekle zajechá a poraženě zamíří pryč. Gryf, co s ní bojoval, se jí snaží pronásledovat, ale Zeal se ho dotkne myslí a přivolá zpět. Vzdušná šarvátko je u konce a všichni zamíří dolů na zem, kde na ně čeká Falcon.

„Dobrej boj! Vypadá to, že se vo sebe vy dva umíte postarat, když de do tuhýho, to je dobře!“ ork se na ně spokojeně zašklebí a oni si domyslí, že to od něj musí být kompliment. Nijak ho však nekomentují a jsou rádi, že jsou v jednom kuse a až na pár škrábanců nezranění. Valiant však vypadá znepokojeně.

„Sice se nám nic nestalo, ale nechápu, proč na nás ty harpie zaútočily! Že by měli prostě hlad?“ rytíř zakroučí nechápavě hlavou a sedne si do trávy, kde začne čistit svůj meč od krve. Mág má na věc podobný názor.

„Bohužel se to asi nedozvíme, ale jedno je jisté: není rozumné důvěřovat informacím, které nejsou prověřené! Autora té mizerné knihy asi navštívím a osobně mu zprostředkuji setkání s harpií! Proč se ten chytrák zapomněl zmínit o tom, že mají mentální schopnosti, kterými paralyzují své oběti? No proč?!“

mág rozhazuje rukama a několikrát se zhluboka nadechne. „Ošetříme zvířata a budeme pokračovat v cestě,“ společně tak učiní a není to příliš mnoho práce. Zvířata utrpěla pouze pár škrábanců a několik zlomených per není velká katastrofa. Překvapivě se Falcon dosti vyzná v tradičním léčení, a co nezvládne on, to udělá hravě Zeal svou magií.

Když mají hotovo, dají si malou pauzu a pokračují v cestě k horám. Po útoku harpií už se je nikdo další nesnaží zabít a to berou jako dobrou zprávu. Čím jsou však k hoře blíže, tím jsou nervóznější. V podvečer se utáboří v malém převisu skály, který zahlédl Falcon ze hřbetu gryfa a společně se zahledí k horám. Když jsou konečně přímo pod nimi, jejich velikost je překvapí. Ty se nad nimi tyčí, jako titáni nad obtížným hmyzem a jakmile najde mág hlas, vyžádá si od ostatních pozornost.

„Slyšel jsem, že jsou jižní hory obrovské, ale tohle... hm, no stejně ale budeme muset dále pokračovat bez gryfů. Ve vzduchu by to pro nás bylo příliš nebezpečné, žije tu příliš mnoho harpií a já už se s nimi netoužím znovu střetnout! Potřebuji si šetřit síly, gryfové už splnili svůj úkol a nevíme, co na nás v horách čeká,“ vypadá to, že domluvil, avšak náhle pozvedne obočí, jakoby si právě na něco vzpomněl. „No vlastně jsem si původně myslel, že tu zvířata opustíme a necháme je vrátit se zpátky domů, ale mnohem lepší bude nechat si je tu poblíž, jako plán B, pro rychlý útek,“ orkovi s rytířem se úvaha zamlouvá a mág každému zvířeti něco pošeptá do ucha. Návrh všem připadá více než

rozumný, poplácají gryfy po hřbetě a na nějaký čas se s nimi rozloučí.

Falcon by si nikdy nepomyslel, že by mu mohla zvířata chybět, ale poté, co je celou cestu vezla na svém hřbetu a ke všemu s nimi prošla i bitvou (i když bez něj), mu budou chybět. Gryfové samotní se s nimi rozloučí výkřikem a odletí směrem zpět, odkud přiletěli. Když jsou pryč, zmocní se ostatních smutek, ale Valiant se je rozhodne povzbudit.

„Ale no tak, pánové! Máme tu nějaký úkol a není čas truchlit..., až ho splníme, gryfové se vrátí,“ povzdechne si a otočí se na mága. „Mám ale otázku, Zeale. Budeme teď cestovat opravdu po svých? Nevypadá to, že se nahoru dostaneme snadno a rychle. Co třeba těm kozlům podobné ovce?“ rytíř si vzpomněl na to, že o nich mág mluvil cestou, jako o obyvatelích hor a Zeal se dlouze zamyslí: „Mohu je zkusit přivolat, taky se mi nelíbí představa jít až nahoru pěšky. Ale i když budou ochotná nás nést, budu jim muset vyčarovat sedla. Ale co, to nebude snad tak těžké. Pamatuji si, jak přibližně vypadala sedla našich přátel gryfů, takže by to mohlo vyjít. Dnes už ovšem začíná padat noc a bude lepší počkat do zítřka. Výstup na horu bude jistě náročný a nebude od věci si trochu odpočinout, než budeme pokračovat.“ Valiant s Falconem nemají nic proti a Zeal vyčaruje své záhadné ochrany, které jim dovolí nerušeně spát všem najednou. Poblíž hor se ochladí natolik, že Zeal (zdánlivě odnikud) vytáhne stejný plášť, jaký má na sobě on s Valiantem pro Falcona a ten zavrčí na znamení díků. Všichni tři se zachumlají do svých plášťů a přečkají mrazivou noc pod převisem skály.

Ráno se všichni probudí promrzlí, Zeal proto dlouho neotálí a oznámí ostatním, že se pokusí přivolat zvířata, o kterých včera mluvili. Posadí se do tureckého sedu a zavře oči. Společníci ho přitom bedlivě pozorují a čekají, jestli se bude něco dít. Nic viditelného se však nestane a mágovi se jen míhají oči, pod zavřenými víčky. Za pár minut oči otevře a postaví se, aby mohl společníkům oznámit, jestli uspěl.

„Našel jsem jedno menší stádo kus na sever a podařilo se mi přesvědčit tři z nich, aby nás odnesli nahoru. Bylo sice dosti náročné domluvit se s těmi zvířaty, jen za pomoci pocitů a obrazů, ale nakonec mi snad porozuměli správně. Trochu jsem zatlačil na jejich ego vychvalováním a budou nám tudíž chtít předvést, jak moc jsou dobří, silní a rychlí. Opravdu byste nevěřili, jak velké mají ta zvířata ego! Nejspíš si myslí, že jsme jen nějaký podřadný druh a oni jsou daleko lepší, než ostatní rasy! Naštěstí jsem je díky této slabině přiměl ke spolupráci a celá věc se vyplatila,“ mág se usmívá od ucha k uchu a i ostatní jsou rádi, že nebudou muset absolvovat výstup na horu po svých. „Až dorazí zvířata a já vyčaruji sedla, budeme pokračovat. Je tu však malý problém s tím, jak chlapce najít. Víme, že je v jedné z jeskyň na hoře, ale nevíme, kde přesně ta jeskyně je,“ podívá se na rytíře, „Valiante, mám k tobě prosbu. Raději bych šetřil svou energii a přenechal tento úkol tobě. Je ve tvých silách vycítit nečisté bytosti pomocí svého amuletu? Vzdálenost není moc velká a jsi ve stopování démonů

zkušenější lovec, než já. Souhlasíš?“ mág se odmlčí a čeká na rytířovu reakci. Ten mlčky přikývne, sundá si okovanou rukavici a pravou rukou opatrně vytáhne z pod brnění vysvěcený amulet svého řádu. Zavře oči, pro lepší koncentraci, a začne skrze amulet hledat zlo, které chlapec představuje. Pátrá přitom kolem hory a postupuje směrem nahoru k vrcholu.

Nejdřív slabě, ale čím blíže je vrcholu, tím silněji začne cítit tu špatnost. Ta věc tam nemá co dělat, o tom není pochyb. Se svým hledáním se dostane hluboko do hor, skrze menší jeskyně. U vchodu do rozsáhlého vnitřního komplexu ví, že je u cíle. Měl by teď hledání ukončit a vrátit se do reality, ale nemůže. Musí zjistit víc a pokusit se nalézt své mentory, jejichž osud ho upřímně zajímá o dost více, než tajemný chlapec.

Araneusi, Yssayo. Do čeho jste se to jen dostali?

Valiant usměrní hledání dovnitř hory přímo k chlapci, ale postupuje přitom opatrně a pomalu. Není blázen a je si dobře vědom, že chlapec je nebezpečný. Když je téměř u něj, je jeho postup násilím zastaven. Valiant ví, že byl odhalen a okamžitě se pokusí vrátit zpátky do reality. Zjistí však, že najednou hledí do dětské tváře a nemůže odvrátit pohled. Je polapen v hrozivých ebenových očích bez bělma a nemůže se hýbat, ani dýchat. Naplno se jej zmocní panika a netuší, jak by se mohl zachránit. Začne se točit a padat... do ebenově černých očí bez zorniček, které by neměl mít žádný živý tvor.

Právě, když už si myslí, že ho ty černé oči pohltní a bude s ním konec, ucítí dotek mlhavě známé myslí, přestane padat a šíleně se točit. Cizí přítomnost opět zaútočí, chce ho stáhnout a nadobro pohltnit. Rytíř nevidí jinou možnost, jak z tohohle vyvázat živý, a ze všech sil se chytí druhé známé přítomnosti. Cizí bytost přitom vykřikne zlostí, ale to už je Valiant pryč. V mžiku je násilím vržen zpátky do reality, ihned poté vykřikne bolestí a na kolenou kašle krev. Záchvat bolesti ustupuje jen pomalu, ale přeci jenom se začne zvolna vytrácet.

Zeal se nad ním celou dobu sklání se starostí o jeho stav, Falcon stojí opodál a tváří se nechápavě. Magii a jejím projevům nikdy ani za mák nerozuměl a není nic, co by pro Valianta mohl udělat. Když se rytíř vzpomíná natolik, že se chystá posadit, Zeal mu pomůže. Počká, než konečně zaostří pohled a podívá se mu zpříma do očí.

„To byla opravdu hloupost sám se pokusit zjistit, co je chlapec zač. Kdybych nezasáhl..., ale můžu za to vlastně já. To já jsem mistr čaroděj a měl jsem ti jasně říci, ať to nezkoušíš,“ Zeal se tváří zahanbeně a chce se od něj odvrátit. Rytíř to však vidí jinak.

„Nemáš se mi za co omlouvat, byla to jen moje chyba Zeale. Varoval jsi nás, že je chlapec nebezpečný, ale já jsem přesto riskoval. Když jde o Araneuse s Yssayou... má opatrnost jde stranou. Kdybys nezasáhl tak... nevím...,“ otře se, když si představí, co by s ním ta bytost, která má být chlapec, mohla udělat a pokračuje, „já jen chci najít Araneuse s Yssayou a vrátit se s nimi domů. Co je mi po mizerných démonech, když jsou už

možná oba mrtví?! K čertu s nimi!“ Valiantovo vědomí již nadále není schopné zadržovat onu myšlenku a rytíř vyskočí na nohy. Odmítavě na Zeala mávne a odejde kus stranou. Tam chvíli potlačuje své vzlyky, a když se sebere, vrátí se k ostatním. Mág sevře rytíři starostlivě rameno, víc nedodá, není to třeba. Vedle stojící Falcon se snaží tvářit nezúčastněně, ale dobře vnímá emoce, které Valianta zasáhly. Ork na jednu stranu považuje takový sentiment za slabost, duše mu však říká něco jiného. Ti lidé musejí být pro Valianta něco skutečně jedinečného a hluboko uvnitř, ke svému překvapení, pocítí osten závisti. Má však připomínku.

„Dopadlo to sice dobře, ale teďka už mu musí bejt jasný, že po něm deme. Nemyslíte?“ po prohlášení nastane výmluvné ticho, které přeruší rytíř: „To je sice pravda, ale přesto musíme pokračovat. Už jsme ztratili dost času mojí hloupostí. Cítím, že se k chlapci musíme dostat co nejdříve, ono zlo je daleko silnější, než když jsme ho začali hledat a to není dobré,“ všichni tři vědí, že důvod ke spěchu je úplně jiný, ale ani jeden nemá chuť to říci nahlas. Děj vize nedává na nalezení živé Yssay s Araneusem velkou nadějí a oni to vědí. Všichni společně čekají na zvířata, která je donesou k vrcholu hory a nálada je na bodu mrazu.

NOVÍ SPOJENCI

KRAJ MRAZU

Jejich čekání se nepříjemně protáhne a každý si najde nějakou zábavu. Valiant i Falcon kontrolují stav zbrojí a ork lačně pokukuje po své obouruční sekeře. Tu mu čaroděj stále odmítá vydat a slušně ho tím štve. Zeal si nepřítomně brouká a právě, když Valiant končí ošetřování, dorazí zvířata. Neznají sice jejich jméno, ale už jen svojí chůzí a držením těla vzbudí jejich zájem. Arogantně si příkráčí až k nim s hlavou vysoko zdviženou a upřou na ně pohledy plné opovržení. Pak se zastaví, jako by na něco čekali a rytíř s orkem si vymění pobavený pohled. Zeal si toho však všimne a potichu je okřikne.

„Dávejte si pozor, jak se k nim budete chovat! Jsou velmi inteligentní a my je potřebujeme.“ Otočí se na zvířata, k překvapení ostatních se jim mírně pokloní a kývne na ostatní, ať udělají totéž. Oba vypadají rozpačitě a ork si navíc odfrkne. Nechce se jim však jít pěšky a proto udělají, co po nich mág chce. Poté, co zvířatům vzdají hold, všechna tři zastříhají ušima a sednou si spokojeně na zem. Falcon se podívá na Zeala a je netrpělivý.

„Teď je řada na tobě čaroději. Potřebujem ty sedla,“ mág přikývne. Chytí se za bradu a chvíli přemýšlí. Pak předstoupí před nejbližší zvíře a začne si ho prohlížet. Zkoumá detailně celou anatomii těla a v duchu si připravuje, jak bude sedlo vypadat. Když má o něm

slušnou představu, zanechá prohlídky a odstoupí od zvířete. Pomyslí si, že nejsnazší by bylo vyčarovat sedla přímo na zvířatech, ale byl by to risk, kdyby se cokoliv přihodilo. A hlavně by se zvířata jistě splašila. Rozhodne se tedy pro jiný postup. Sedne si na zem a řekne ostatním, ať si udělají pohodlí. Bude to totiž chvíli trvat.

Jakmile je připraven, vyhrne si rukávy pláště a zvedne ruce nad zem, dlaněmi k sobě. V mysli si představí tu nejlepší kůži a pomalu odtahuje dlaně od sebe. Mezi nimi se táhne tlustý kvádr hnědé, hotové kožené hmoty. Té vytvoří přibližně metr a půl a nechá ruce klesnout. Zkontroluje materiál a spokojeně pokývá hlavou. Dál položí dlaně zpátky na látku a znovu zavře oči. V mysli má přitom obraz sedla a ten začne nyní přenášet na to skutečné, které se mu pomalu rýsuje přímo pod rukama.

Ork s rytířem fascinovaně hledí na to, jak se kůže prohýbá a kroutí mágovi pod rukama, jako kdyby byla živá, a nemohou od ní odtrhnout oči. Zeal hýbá rukama po kůži, jakoby jí hladil a mačkal a jim nezbývá, než nechápavě kroutit hlavami nad tím, jak něco takového dokáže. Ten postupně tvaruje sedlo, uzdu a široký středový popruh, kterým je sedlo připevněno ke zvířeti. Přibližně po pěti minutách práce ustane v tvarování a otevře oči, aby zkontroloval, co vytvořil.

Kritickým okem si prohlédne svou práci a najde v ní různé nedostatky. Táhle je sedlo moc ohnuté, jinde mu zase chybí kousek. Tuhle to chce vytvarovat trochu jinak a podobně. Po opravách vyzkouší sedlo přímo na zvířeti a po konečných úpravách velikosti je

spokojen se svou prací. Postup při výrobě sedla opakuje ještě dvakrát a sedla upravuje speciálně pro Falcona a Valianta. Navzdory dodatečným obtížím mu však trvá výroba jen polovinu času toho prvního. Hotová sedla vypadají téměř, jako ta na gryfech a mají pouze pár odlišností. Hlavní z nich je ta, že se k nim nemusejí přivazovat za nohy, jako u gryfů, ale namísto toho je jen vloží do postroje. V případě nutnosti tudíž jde zvíře rychle opustit a třeba si tím i zachránit život. Když je hotov, přepadne čaroděje únava a ztěžka oddechuje. Přesto chce však nasednout na zvíře a pokračovat v cestě. Valiant ho zastaví.

„Musíš si odpočinout, Zeale. Až dorazíme nahoru, budeme tě tam potřebovat v plné síle.“ Zeal se nepatrně zapotácí a tím jen potvrdí jeho slova. „Ano. Máš pravdu, odpočinu si. Do půl hodiny však vyrážíme,“ mág si ztěžka lehne na zem a okamžitě usne.

Když mág spí a ork se nedívá, Valiant si klekne na jedno koleno a podívá se na pouzdro, které má ukryto pod svým brněním na pravém stehně. Řekne si však, že ještě není ten pravý čas a odvrátí pohled. Místo toho přejde k Falconovi a dá se s ním do řeči.

„Co si myslíš, o našich milých a hlavně přátelských zvířatech, Falcone?“ Valiant mluví tak, aby ho zvířata neslyšela, neví, jak moc jsou doopravdy inteligentní a proto respektuje Zealovo varování. Ork vysune útočně čelist: „Pche! Já si teda určitě nemyslel, že se na starý kolena budu klanět nákejm zatracenejm kozlum, jako pitomej lidskej posera!“ oba se tomu od srdce zasmějí a jen se utvrdí v tom, že mají evidentně stejný smysl pro humor, navzdory rasové odlišnosti. Orkovo hrubý

hrdelní smích se silně rozléhá krajinou a vyplaší hejno drobných ptáčků v korunách řídkých stromů. Zeal se ospale zavrtí, podívá se po nich a povytáhne obočí. Valiant si však jen utře slzy smíchu a spiklenecky mrkne směrem ke kozlům. Mág se raději neptá a jde znovu spát.

Rytíř si společně s orkem prohlíží sedla, co mág vytvořil, a oba znovu žasnou nad tím, co dokáže magie. Každé ze sedel by trvalo vyrobit nejméně den a půl a to zručnýma rukama mistra koželuha (samozřejmě by musel být připraven všechen materiál a nástroje). Zeal to však udělal, jen tak ze vzduchu, holýma rukama a to za necelou čtvrt hodinku. To je vskutku úctyhodný výkon, ale je trochu zamrazí, když se Valiant zmíní o tom, že by je mohl Zeal jediným gestem poslat na věčnost. Taková moc udělat téměř cokoliv jen myšlenkou, je nanejvýš znepokojivá a oni jsou opravdu rádi, že ji mají na své straně.

Po svých úvahách o tom, jak by je mohl mág jednoduše zabít, čekají přibližně dvě hodiny a jdou ho probudit. Všichni tři nasednou na zvířata a za Zealovým se vydají vpřed. Obě jejich následují mágovo, aniž by jim udíleli jakékoli pokyny a oni ho opodstatněně podezřívají z toho, že je nějak řídí. Ani jeden z nich to však nijak neřeší a společnou chůzí se vydají po úzké stezce vedoucí vzhůru.

Cesta je to nudná, leč namáhavá a oni minou pouze pár zbloudilých ptáků a jednou letmo zahlédnou párek kozlů. Jednu krušnou chvíli však zažijí, když vysoko nad nimi přelétnou dvě harpie hledající potravu a oni si vzpomenu, jaké jsou to potvory. Společně se však

stačí rychle schovat pod malým převisem skály, který je poblíž. Tam počkají, než je harpie minou a když je vzduch čistý, pokračují dál. Po zbytek dne se trmácí nehostinnou krajinou, než se utáboří v malé jeskyni a odpočinou si. Jeskyní je tu všude více než dostatek a oni nemají problém si jednu malou opuštěnou zabrat pro sebe.

Než usnou, mág vztyčí na vchod do jeskyně ochranné kouzlo, které zaprvé skryje vchod, jako by tam byla jen skála a zadruhé, kdyby přeci jenom chtěl někdo projít, byli by upozorněni. Všichni tvrdě spí, ničím nerušení až do rána, dokud je neprobudí první ranní paprsky slunce. Po probuzení se protáhnou a nechají zvířata, aby se trochu napásla skromné vegetace. Po nasycení zvířat se připraví na cestu směrem k vrcholu. Udrží směr, po kterém zatím vedla jakási stezka, kterou nejspíše vytvořily stáda zvířat, a cesta jim celkem utíká. Po ní putují něco přes tři hodiny, ale když se stezka náhle stočí doprava od vrcholu, jsou nuceni ji opustit. Cesta mimo stezku je zdlouhavá a náročná i ze hřbetu jejich zvířat. Často musejí překonávat různé terénní nerovnosti a někdy se dokonce i vracet a obcházet různé překážky jinudy.

Když jsou dostatečně znaveni obtížným výstupem, zastaví se a odpočinou si. Nechají zvířata, aby se pásla na pár zakrslých keřích, které mají v dohledu a sami něco málo sní ze svých tenčících se zásob. Rychle však pokračují dále, času není nazbyt. Jejich první vážný problém nastane před úzkou soutěskou, která vypadá, jako by ji prorazila kdysi dávno nějaká řeka. Mág

zastaví své zvíře a ostatní zůstanou stát vedle něj. Rytíř se podívá na úzkou soutěsku před nimi a zamračí se.

„Tohle se mi vůbec nelíbí. Je to dokonalé místo pro přepadení, protože můžeme pohodlně projet maximálně po dvou v řadě za sebou a v případě obklíčení zepředu a vzadu budeme v pasti. Nevidím však jinou cestu, takže jsem pro, abychom šli tudy a riskovali přepadení. Máte jiný návrh?“ tázavě se podívá po ostatních, ale oni jen pokrčí rameny a souhlasí. Ork má však připomínku.

„Dobře ale ty jedeš první a já poslední. Tady čaroděj nás pak bude krejť veprostřed. Jo a ještě jedna věc! Tady čaroděj mi kouká konečně vrátit mojího miláčka, jinak se ani nehnu!“ tentokrát je to ork, kdo je nesmlouvavý a mág se poradí s rytířem o otázce důvěry k jejich drzému společníkovi. Oba se váhavě shodnou na tom, že mu již s výhradami důvěřují, ale při prvním náznaku zrady je s ním ámen. Zeal vrátí Falconovy jeho sekeru a orkovy oči zaplanou radostí.

„Bylo na čase! Teď už tě nedám z rukou!“ ork laškuje se svou zlověstnou sekerou jako s nějakou milenkou a lidské společníky znovu zamrazí. Zaženou však své pocity a seřadí se za sebou před soutěskou. Vjedou dovnitř a čekají nejhorší.

JEDNA CESTA, MNOHO NEBEZPEČÍ

KRAJ MRAZU - VYSOKO V HORÁCH

Valiant v čele skupiny má v pravé ruce meč, v levé svůj štít. Falcon se rovněž nenechá zahanbit a přes kolena se mu pohupuje obouruční sekera. Ta vypadá trochu starodávně ale od doby, co s ní kosil nepřátele jako mladík, neztratila nic ze své pevnosti a smrtonosnosti. Je to jediná věc, která pro něj něco znamená a podle toho se o ni také stará. Oproti nim Zeal vyhlíží nebezpečí s holýma rukama a vypadá z nich tří nejzranitelněji. Je to pouhý klam, ale s čarodějí to už tak prostě chodí.

Soutěska před nimi je dlouhá přes dva kilometry a z každé strany je obklopena osmi metry vysokou skálou s ostrými hranami, různými škvírami a prohlubněmi. Rychlým, avšak opatrným klusem vjedou dovnitř a snadno překonají polovinu vzdálenosti, která je dělí od konce soutěsky. Po jejich levé straně se v té chvíli uvolní jako pěst velký kámen na skále a Valiant vzhledne. Koutkem oka zahlédne nějaký pohyb nad sebou a reflexivně zvedne ve vteřině štít nad levé rameno. To mu zachrání život.

Na rytířův štít dopadne čtyři sta kilo živé váhy a smete ho ze zvířete. Ihned za prvním neznámým útočníkem skočí druhý vzadu na Falcona a chystá mu stejný osud jako rytíři. Ork však viděl, co se stalo Valiantovi, a měl na reakci o vteřinu více, než on. Okamžitě se tedy vymrští ze sedla a skočí k zemi.

Orkská konstituce těla a zbroj ztlumí pád a on si pouze vyrazí dech. Je to však o dost lepší, než kdyby zůstal v sedle, což by se mu stalo osudným.

Místo původně plánované oběti spadne útočník na orkovo zvíře, které už uskočit nestačilo a při nárazu mu zlomí obě zadní nohy. Zvuk praskajících kostí to jen potvrdí a Falcon by nahlas zaklel, kdyby měl v plicích nějaký vzduch. Zeal, jediný nezasažený útokem, rychle seskočí ze svého zvířete, podívá se na obě strany soutěsky a z toho co uvidí ho, zachvátí strach. Na každé straně totiž uvidí zrůdu, která patří do kategorie nočních můr a napadne ho jediné slovo.

Démoni...

Obě obludy vzdáleně připomínají šavlozubé tygry, o kterých už ostatním říkal, ale slovo "připomínají" je na místě. Na šelmách už totiž není nic, co by bylo přirozené a ty jsou jednoduše děsivé. Obě jsou strašlivě znetvořené a už na první pohled by je nikdo za obyčejné tygry nikdy považovat nemohl.

Oba démoni mají tělo bez srsti, na kterém jsou viditelné tlusté, vystouplé žíly a místy i holé maso. Dále mají stvůry šest nohou a dvě odporné hlavy s ohromným množstvím zubů, které jsou stále vyceněné. Ty doplňují dva ohromné šavlovité zuby, po kterých měly kdysi tyhle stvůry jméno. Neustálá viditelnost všech jejich zubů je způsobená tím, že jednoduše nemají kůži, která by jejich tlamu zakrývala a Zealovi se chce při pohledu na ně zvracet. Donutí se však sebrat a je nucen sledovat, jak každý z démonů

právě prokousl hrdlo jednomu z kozlů a teď se chystá udělat krátký proces i s jejich jezdcí.

To jim za žádnou cenu nesmí dovolit!

Jak rytíř, tak ork, se právě vzpamatovávají z otřesu a potřebují pár vteřin na zotavení. To jim však démoni rozhodně nehodlají dopřát, Zeal nepřemýšlí a jedná. Mávne rukou směrem k orkovi a druhou zároveň k rytíři. Ve vzduchu se kolem nich objeví modře planoucí ohnivý štít a zabrání démonům zaútočit. Ti se zastaví a zlostně se na něj podívají. Zařvou vzteky a rozběhnou se přímo proti němu. Přesně tohle ale mág potřeboval, odvolá štítu kolem nechápajících společníků a šetří tím síly na to, co chce udělat. Když následně oba tgyři zároveň skočí na čaroděje, nahlas vykřikne.

Těsně před dopadem na mága oba demony zasáhne zvuková vlna výkřiku, který čaroděj stokrát znásobil kouzlem a oba to nekompromisně odhodí patnáct metrů od něj. Ti dopadnou tvrdě k zemi a z ní se sbírají jen velice pomalu. Zvuková vlna projede údolím jako přílivová vlna a co není příliš těžké, odmrští stranou. Orka ani rytíře se však ten zvuk nijak nedotkne, protože na ně Zeal myslel a dal jim zvukovou clonu těsně, před svým kouzlem.

Útok vymete sníh i suť v širokém okolí a on vyčerpaně klesne na jedno koleno, když si kouzlo vybere svou daň energie. Bezděčně si vynadá do hlupáků, že měl použít něco méně vyčerpávajícího a více smrtícího. Uvědomí si však, že nebyl čas něco vymýšlet a raději se zatím spokojí s tím, že jsou všichni naživu. On je teď sice na okamžik mimo hru, ale ten poskytl ostatním na vzpamatování, což měl přesně v

úmyslu. Válečníci už stojí na nohou, čelem každý ke svému démonovi, a s odporem na něj hledí. V jejich pohledech přitom není nic jiného, než odpor a nenávisť, čímž jasně říkají, že už mají s démony vlastní hořké zkušenosti. Těch má spoustu i Zeal, ale jeho překvapí, že v jejich tvářích objeví pouze zlomek strachu, který pocítil on sám. To o nich vypovídá, že mají velmi silnou náтуру a nezaleknou se, ani těchto děsivých démonů. Minulost Valianta zná Zeal velmi dobře, ale u orka je překvapen. Válečníci právě pohledem zkoumají slabiny svých protivníků a dělají to s takovým zapálením, že se až musí mírně usmát. Pomyslí si, že jim ani jeden z nich nic nedaruje a v jejich pohybech je cítit zkušenost, která každému pozorovateli dává vědět, že to rozhodně nejsou žádní nováčci, kteří teprve čekají na svojí první velkou bitvu.

Démoni na oba výhružně zavrčí a oni s nimi neztrácejí oční kontakt, aby mohli při první příležitosti zaútočit, nebo se naopak bránit. Ork má přitom po Zealově útoku trochu navrch. Jeho protivník si při pádu poranil pravou přední nohu o ostrý kámen a trochu na ni kulhá. Oslabuje ho to však méně, než by Falcon uvítal a přivítá ho tedy svým hrdelním pokřikem, který se svou divokostí směle vyrovná i řevu démona. Zahodí svůj těžký plášť, dupne nohou o zem a vyrazí proti šelmě.

Na druhé straně Valiantovu démonu se, až na pár škrábanců, nic nestalo a poměrně rychle se oklepal. Navíc rytíři při skoku na něj zničil štít a on se ho musel vzdát. Chytí proto svůj jeden a půl ruční meč obouruč a vyrazí přivítat tygra s otevřenou náručí.

Oba souboje probíhají zároveň na opačných stranách od mága a ten se vzpamatovává ze svého kouzla. Zbytečně moc se sice při předchozím útoku vyčerpal, ale v případě, že by to jeden ze společníků (nebo on sám) potřeboval, je připravený zasáhnout. Zatím však nechává věcem volný průchod, protože si je oba válečníci viditelně užívají a on jim nechce kazit zábavu. První se střetne se svým protivníkem Valiant.

Rytíř s démonem se proti sobě rozeběhnou a jsou připraveni na nejhorší. Těsně před tím, než by se spolu srazili, udělá Valiant rychle úkrok vpravo, ale meč nechá v dráze démona, který ho chtěl zlomit v půli. Démon nestihne včas zareagovat a odnese si krvavý šrám na levém boku. Rytířův meč poskvrní první kapky krve a on se usměje. Bestie naopak zavyje bolestí a v uctivé vzdálenosti kolem něj obezřetně krouží. Ten si ji drží od těla svým mečem a čeká na útok.

Jen o vteřinu později se na sebe vrhnou Falcon a jeho protivník. Démon sekne po orkovi svou mohutnou tlapou a on jí zablokuje sekerou. Uskočí před úderem druhé a musí ustoupit, když mu před obličejem těsně sklappnou dvojí čelisti. Po téhle sérii úderů se však chopí iniciativy Falcon a chce využít zraněné tygrovy nohy. Udělá čelem k démonovi úkrok doleva a hned rychle doprava. Ten ho musí stejně rychle následovat a udělá tu chybu, ve kterou Falcon doufal. Zrůda rychle přenesení váhu na zraněnou nohu a zavravorá. Tím se orkovi odkryje a ten na nic nečeká. Rozmáchně se proti pravému, nechráněnému krku ale mine, protože démon se stihne mírně odklonit. Úder mu tím pádem místo na krku přistane na rameni a přetne mu sval na

zraněné noze. Démon klesne pod tíhou zranění k zemi, ork vytáhne sekeru z rány, ale než se stihne znovu rozmáchnout, démon ho překvapí. Navzdory zranění se odrazí od zadních nohou a narazí do něj. Falcon takovýhle okamžitý odpor neočekává a je sražen k zemi. Oběma rukama nyní svírá démonovi tlamy a nohama se ho snaží převrátit. Sekera leží na zemi, vedle pravé ruky, ale bude se teď muset obejít bez ní.

Než se však stačí rozhodnout co dál, démonovi se zavlní kůže a zmocní se ho jakási neviditelná síla, která ho následně mrští proti skále. Náraz je to tvrdý a drtivý. Při dopadu jsou slyšet praskající kosti a Falcon se otočí na čaroděje a věnuje mu podrážděný pohled. Ten ho však vůbec nebere na vědomí a hledí kamsi do prázdna. Ork se otočí zpátky k tygrovci a je rozhodnutý to skončit. Pohlédne na svého protivníka a pevněji sevře sekeru, kterou znovu třímá v rukou. Když teď vidí, v jakém je obluda stavu, je mu jí skoro líto.

Skoro.

Nyní už vážně zraněný démon se sotva drží na svých šesti, různě pochroumaných nohách, ale i přesto se stále nehodlá vzdát kořisti. Z posledních sil se kulhavě rozeběhne proti orkovi a vyje přitom bolestí. Ten klidně stojí v bojovém postoji a ani se nehne. Démon už čeká nevyhnutelnou srážku a plnou vahou se nemotorně vrhne proti Falconovi. Ten se vrhne k zemi nalevo od démona a sekerou drženou obouruč zasekne v letu do něj. Ta dopadne na démonův bok a rozseká ho na krvavé cáry. Žebra (už tak polámaná od skály) se rozlámou jako suché dříví a na zem vyhřejnou páchnoucí vnitřnosti. Tento útok se démonovi stane

osudným, dopadne tvrdě na zem a už nevstane. Párkrát se ještě ve smrtelných křečích zazmítá a nadobro utichne. Falcon tenhle souboj vyhraje, ale odnese si krvavé šrámy táhnoucí se pod ramenem, až nahoru na chránič. Ramenem mu po posledním rozhodujícím útoku zapulsuje bolest a on si uvědomí zranění. Zakleje a podlomí se mu koleno. Na opačné straně soutěsky mezitím pokračuje Valiant se svým protivníkem.

Poté, co rytíř mazácky vyškolí démona a nechá mu na levém boku šrám, se zrůda poučí a dál útočí více defenzivně. Oba kolem sebe krouží a čekají, na jakýkoli chybný krok toho druhého. Rytíř zaútočí jako první. Bodne mečem proti jedné z hlav démona, ale hned se stáhne. Ten se vyhne čepeli a zahájí vlastní protiútok. Zařve, aby rytíře zastrašil, a sekne po něm svojí mohutnou tlapou. Valiant blokuje úder plochou stranou meče, který drží obouruč a odstrčí jím démona od sebe. Teď čeká rytíř na další pohyb a démon ho nenechá stát dlouho. Vrhne se na Valiantův pravý bok a rytíř jen těsně uskočí. Přesto mu drápy přejedou po zbroji a ta jediná ho uchrání před zraněním. Na oplátku však škrábne démona na zadní noze mečem, když se blesku rychle otočí a sekne po něm. Ten zavrčí a oba se od sebe trochu vzdálí. Valiant ze svých zad rychle shodí těžký plášť, který ho zpomaluje, a stihne to tak tak. Démon se rozeběhne tryskem proti němu s úmyslem srazit ho svojí vahou k zemi a on ví, že by to byl skoro určitě jeho konec. Přesto neustoupí.

Široce se rozkročí a hledí na to, jak se na něj démon řítí. Proti takovéhle bestii je osamocený člověk prakticky bez šance a on s ní drží krok jen díky své léty trénované

technice a bojovým zkušenostem. O démonovi před sebou nikdy neslyšel a je to pro něj první setkání. Na to se ovšem nemůže vymlouvat a musí dát do boje s ním vše. Rozhodne se ho trochu zmást a začne se pohupovat zprava doleva. Démon běží ovšem dál a ignoruje to. Nakonec si však bude muset vybrat, kam zaútočí a na to on spoléhá.

Valiant se pevně zapře nohama o zem a dál se houpe. Celé to trvá jen několik vteřin, ale když zrudá skočí, jemu to přijde, jako by čas ubíhal pomaleji než normálně. Zrudá si vybere jeho pravý bok zrovna, když má na té straně přenesenou váhu a tím mu dost pomůže.

Rytíř se okamžitě vymrští zprava doleva, proti němu a pokusí se mu v letu vyhnout. To se mu ovšem podaří jen částečně a musí proto doufat, že tenhle boj ukončí jediným úderem. S neartikulovatelným řevem se rozmáchne v letu plnou silou mečem zprava doleva, šikmo vzhůru a zatne zuby v očekávání jejich střetu. Jejich následná srážka je jednoduše drtivá.

Valiant ucítí, jak se mu roztřesou všechny kosti v těle, jako po úderu kladivem. Následuje tupá bolest a poté už nic. Předtím však zasekne meč démonovi do obou krků takovou silou, že mu přetne míchu a oddělí hlavy od těla. Démon ho na oplátku sestřelí plnou vahou do pravé strany těla a oba letí dobré dva metry vzduchem. Valiant se v letu otočí kolem své osy a ještě pár metrů se kutálí setrvačností po zasněžené zemi, než se konečně zastaví.

Když se rytíř probere zpátky do reality, zjistí, že na sobě nemá od pasu výš zbroj, pouze kroužkové brnění,

a že ho úplně všechno bolí. Cítí se, jako by mu na hlavě stál mamut a na jazyku cítí krev. Rozmazaným zrakem se rozhlédne kolem sebe a uvidí Zeala, jak opodál, na dálku prohlíží Falconovu pravou paži. Šrámy táhnoucí se pod ramenem až na chránič nevypadají moc hezky. Jsou hluboké i široké a ork z nich dost krvácí. Valiant se pokusí posadit. Okamžitě se mu ale zatočí hlava a spadne zpátky na zem. Zatne zuby a přidušeně zasténá bolestí, když se uhodí do pravé ruky, tu má celou ochromenou a nemůže s ní vůbec hýbat. Zeal si toho všimne a přijde k němu. Podívá se na něj a zamračí se.

„Divím se, že si po té srážce zůstal v jednom kuse Valiante. Nebýt zbroje, která pobrala většinu energie... nemluv a pokud možno se nehýbej. Postarám se o vás oba a vyléčím vaše zranění,“ rytíř nemá sílu ani zvednout hlavu a čeká. Zeal ještě dodá varování, než odejde: „A nezkoušej si sundat přilbu. Ublížil by sis,“ mág přejde k orkovi, který se opírá o velký kámen a snaží se rukou zastavit krvácení z paže. Při tom zatíná a zase povoluje zuby a snaží se přemoci bolest pulsující v rameni. Hrdost mu však velí, že nesmí ukázat slabost a jedině slaboch by prosil o pomoc člověka. To mu prostě jeho orkská nátura nedovolí a proto si čaroděje nevšímá. Ten si stoupne před orka a chvíli čeká. Když na něj ale Falcon nereaguje, promluví.

„Vidím, že ty sám mi o pomoc neřekneš a proto tě žádám o to, ať mi dovolíš tě ošetřit. V tomhle stavu nemůžeš dál cestovat, a pokud nezastavím krvácení, nejspíš i zemřeš. Já s Valiantem tě ale potřebujeme a skus na chvíli zapomenout na to, že jsme oba lidé. Ty Falcone, můžeš být naším přítelem, nehledě na tvé rase,

a chtěl bych, abys to viděl stejně, jako já,“ mág trpělivě počká na reakci a ork na něj nevrle zavrčí. Nakonec však vyhraje rozum nad hrdostí a on přikývne. V tomhle stavu jim moc nepomůže a protentokrát svolí. Sedne si na zem a nechá mága, ať mu prohlédne ruku. Nijak se ho však o to neprosí.

Zeal opatrně zkontroluje újmu, kterou si paže odnesla od démonova útoku a pokývá hlavou. Polovinu rány schytl chránič ramene a není to proto až tak strašné, jak čekal. Podívá se orkovy do očí: „Chvíli se nehýbej,“ čaroděj položí pravou ruku na hrozivé zářezy v rameni a spojí obočí soustředěním. Svaly pod rukou se začnou hýbat a spojovat zpátky dohromady. Falcon překvapeně zavrčí, ale jinak udrží svou bolest na uzdě. Rozšklebené konce ran se spojí, vyhladí a nakonec po nich zbudou jen jizvy. Ork se ještě podívá na svou paži a nechápavě zamrká, když uvidí, co mág dokázal. Poté vstane, promne si ruku, a když zjistí, že je jako dřív, poplácá překvapeného Zeala po zádech. Ten něco takového nemohl očekávat a jeho drobná postava skončí s vyraženým dechem na zemi. Vezme to však s úsměvem. Vstane, oklepe si sních z pláště a uctivě se orkovi pokloní. Následně se vrátí zpět k Valiantovi a úsměv mu z tváře zase rychle zmizí. Ten totiž vypadá, jako by se po něm prošlo stádo býků a taky se tak musí cítit.

Horní část zbroje mu Zeal sundal, když byl ještě v bezvědomí. Kroužkové brnění a honosnou brigantinu, kterou má pod zbrojí, mu ovšem sundat nemohl kvůli přilbě. Ta se prozatím odmítla pohnout a bude muset přijít na řadu jako první. Celou pravou

horní část zbroje má nyní rytíř pomačkanou a celkově neschopnou funkčnosti. Po celém těle, má jistě velké modřiny, od hrozivé srážky a určitě zlomenou kost pravé paže. Srážka s pár set kilovým démonem nemůže skončit jinak. Mág si raději nevytváří další domněnky a dá se do díla.

Klekne si vedle Valianta na jedno koleno a nejdříve se zaměří na hlavu. Přilba nejde sejmout běžným způsobem, poněvadž helma je ze strany promáčknutá natolik, že se jí neodváží sundat, aby tím Valiantovi ještě více neublížil. Přiloží proto rytíři ruku na promáčklou stranu přilby a zamračí se soustředěním. Představí si, jak vypadala přilba předtím a silou vůle ji vrátí do původního tvaru. Poté mu přilbu opatrně sejme a položí ji k ostatním poničeným částem zbroje. Valiant zatne zuby, když mu přilbu sundává, avšak následně si oddechne, když mu zmizí tlak působící na lebku. Po přilbě mu Zeal stáhne z hlavy proužkovou kápi, která končí až u ramen a Valiant úpí a nařiká. Pod ní se ještě skrývá kožená čapka tlumící otřesy, zvyšující pohodlí a uvnitř ní jsou stopy krve od zranění hlavy.

S kroužkovou zbrojí by se obvykle příliš nezabýval, rozpáral by ji svým kouzlem v půli a Valianta z ní vysvlékl. Ten ho ovšem zapřísahá, aby to nedělal a je připravený raději trpět při jejím sundávání. Zeal se mu to snaží všemožně rozmluvit, ale jako kdyby mluvil do dubu. Souhlasí tedy nedobrovolně s oním přáním a zavolá si Falcona na pomoc. Ork nešetřně převrátí rytíře vzhůru nohama a podle pokynů s ním třese tak dlouho, dokud z něj kroužková košile nesleze. Rytířův bolestný

křik všem drásá uši, ale Valiant jim po chvíli poděkuje za záchranu kroužkové zbroje.

Zeal s Valiantem prošli společně již nejednou bitvou, ale on nikdy neutrpěl tak vážnou fyzickou újmu, jako nyní. Díky své rychlosti a technice se ho démoni většinou sotva dotkli a když už schytl nějaký úder, zbroj si s ním hravě poradila. Démon, se kterým bojoval nyní, byl však mnohem nebezpečnější, než se kterými se střetávali dříve a to nebylo dobré. Zeal je, i přes znalost rytířské uctívání zbroje, šokovaný tím, jak moc lpí na onom kusu oceli na úkor vlastní bolesti a síla Valiantova odhodlání ji zachránit je přímo fanatická. Po kroužkové zbroji se konečně dostanou na honosnou prošivanou brigantinu, která slouží jako oblečení i výstelka otřesů. Ona samotná by se dala považovat jak za dostatečné brnění, tak výstavní kus oblečení. Její styl, střih i kvalita je perfektní a Valiant nejraději pobýval pouze v ní. Pod brigantinou už je Valiant nahý a mág přejde k pravé ruce, na které vidí, že rameno je vykloubené a nad loktem je ruka zlomená. Zeal, pro něj netypicky, hrubě zakleje.

„Zatraceně! Tohle je horší, než jsem čekal! Budu potřebovat i tvou sílu, protože už jsem dost vyčerpaný a sotva držím své soustředění... Mohu?“ rytíř přikývne, Zeal mu položí ruku na čelo a natáhne se myslí po tělesné energii. Valiant neklade odpor a mág je rychle hotov. Vezme si jen málo z rytířových, nyní velmi skromných, zásob energie, ale takto osvěžen je schopen zranění vyléčit. S vykloubenými rameny má Zeal své zkušenosti a tak ví, že nejlepší způsob není magie, ale *čistá ruční práce.*

„Teď to bude hodně bolet...“ sdělí mu a pevně sevře jeho rameno. S lupnutím mu ho vrátí zpátky do jamky a rytíř zaúpí bolestí. Když má nyní ruku zpola pohyblivou, zbývá vyléčit zlomeninu. Za hlasitých Valiantových nadávek na adresu Zealových rodičů, jejich dětí a dětí jejich dětí, nasměruje kosti zpátky proti sobě tak, jak mají být a pak se soustředí na zacelení kostí do původního stavu. Trochu ještě ošetří potrhané šlachy, velkou fialovou modřinu, překrývající půlku horní paže a zhroutí se vyčerpáním.

Rytíř si pomalu vyzkouší ruku a potěšeně zjistí, že i když ho to bolí jako čert, může s ní, bez větších problémů, hýbat. Po celý zbytek dne všichni odpočívají a ošetřují Valiantovi drobnější zranění. K večeru se utáboří na konci soutěsky, schovaní stranou, za velkým padlým stromem. Nemohou teď riskovat další útok, který by je dozajista stál život a rozhodnou se tam zůstat přes noc. Než jdou spát, Valiant si přisedne k Zealovi, který sedí kousek stranou od nich a chce mu říci pár věcí.

„Dneska bychom byli bez tebe všichni mrtví, opět... My dva už si dávno nic nedlužíme, ale Falcon si to bude jistě pamatovat. Pro mě to znamená hodně a nebojím se to říct, avšak pro něj je očividně čest vším. Děkuji příteli,“ Valiant sevře mágovi předloktí a on je potěšen. Oni dva si vždy udržovali mezi sebou profesionální vztah, nikdy se příliš nesblížili a respektovali své hranice. Valiant byl vždy otevřený, Zeal uzavřený, ale navzájem se přesto uznávali. Mág, takto daleko od domova, kterému říkali Svatyně, pocítí příliv sentimentu a osamělosti. Rozmrzele si uvědomí,

že Valiant mu byl od jejich prvního setkání věrným přítelem, kterého nikdy skutečně nedocenil a ucítí osten vinny. Zeal by mohl své přátele spočítat na jedné ruce: Jeho mentor Yskar, jejich společní učedníci Araneus s Yssayou a nakonec Valiant. To byli veškerí lidé, které mohl nazývat přáteli a on se rozhodne, že si rytíř zaslouží uznání.

„Jsem na tomhle světě již velmi dlouho, nejspíše déle, než si uvědomuješ Valiante. Viděl a zažil jsem toho už dost a všechny rasy jsou o skupinách a jednotlivcích, čehož jsme nejhorším příkladem právě my lidé. Když jsem byl malý, na vlastní oči jsem viděl muže, jak nechal rozřezat a hodit prasatům ženu, jen proto, že ho veřejně zostudila tím, že se vysmála před celou vesnicí jeho nabídce o sňatek. Nazvala ho smrdutým vepřem, kterého by si nevzala ani prašivá krysa a znechuceně mu plivla do tváře. To, jak křičela, když jí odřezávali ruce a nohy se dá jen těžko zapomenout...“ na dlouhou chvíli se odmlčí a slabším hlasem pokračuje. „Takovéhle nesmyslné krutosti jsme schopní jen mi lidé a nejhorší na tom všem bylo, že nikdo nahlas neřekl proti tomu lynčování jediné slovo. Tak moc se všichni báli, že je potká stejný osud, že raději mlčeli a nikdo se za ni nepostavil,“ Zeal zachmuřeně hledí do prázdna a Valiant na něj se zájmem pohlédne. Mág nikdy o své minulosti nemluvil a on z něj nebyl schopen dostat o sobě více, než dvě souvislé věty. Scéna, kterou mu popsal, pro něj jistě musela být něčím výjimečná, ale on ho nepokouší a změní téma.

„Děsivý zážitek...“ zachvěje se, když si ten hrůzný čin představí a pokračuje. „Zeale. Pálí mě na jazyku

jedna otázka: Opakovaně mluvíš o tom, že nejsi žádný mladík navzdory tomu, že vypadáš na třicet, ale nikdy z tebe nedostanu přesný počet. Kolik ti je vlastně let?“ mág je zaskočen otázkou, ale odpoví pohotově, jako by se ho na věk ptali lidé pořád.

„No. Pokud se nemýlím a tobě je třicet tři let, já už jsem prožil třikrát, plus dva roky, delší život než ty,“ rytíř zakouří očima, když se dopočítá. „Sto jedna let?! To vypadáš dost zachovale na takového staříka! Víím, že čarodějové se dožívají mnohem více let, než obyčejní lidé, ale stejně je to síla!“ Valiant se na Zeala usměje a ten cítí, že se konečně správně rozhodl. Už příliš dlouho ho unavuje strach z blízkosti ostatních lidí a uvědomí si svůj největší omyl o tom, že ubíhající léta na tom něco změňí.

„Magie, vždyť víš. Jedna z jejích nejlepších vlastností je opravdu velmi dlouhý život a tím pádem spousta času na věci, kterých chce člověk dosáhnout. Má to však i stinnou stránku. Pokud se člověk něčeho bojí a před něčím utíká, nemůže spoléhat na blízké vysvobození ve spárech smrti. Středně mocní mistři čarodějové, jako jsem já, se dožívají i více než tři set let, pokud k tomu tedy dostanou příležitost. Ke konci života, už však jen málokterý udrží souvislou myšlenku,“ Zeal se snaží poslední větou celý rozhovor odlehčit a proto na něj Valiant nijak nenaléhá. Právě se o něm dozvěděl více, než za celou jejich společnou dobu.

Každý muž i žena si sebou v životě nese své osobní démony a ti nejsou nikde jinde, než v mysli a srdci. Valiant je nevýslovně vděčný Araneusovi s Yssayou, kteří mu, krátce před jeho přijetím do rytířského řádu,

pomohli právě tyto osobní démony přijmout a tím porazit. Bez tohoto aktu milosrdenství by to nikdy nedotáhl tak daleko a on je právě nyní srdcem se svými mentory. Popřeje Zealovi dobrou noc a jakmile ho nikdo nevidí, otře slzy, které ho zaštipají v očích.

Mág kolem nich vyčaruje obrany a jde rovněž spát. On usne okamžitě, avšak Valiant ještě dlouho přemýšlí o tom, jaké musí být žít tak dlouho. Všichni mágové se vždy vyhýbají osobním otázkám a člověk z nich nedokáže vypáčit zhola nic.

Jak by také mohl? Jak dostat něco z člověka, který vás může proměnit v prach pouhou myšlenkou? Nakonec však i jeho přemůže spánek a ten přeruší podobné úvahy.